В. ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ.

СОН

Це було пізнього літнього дня. Уже хисть, що стояло на деревах у садку мого діда, було вовте тут і там. І цілий краєвид, який представлявся моє картина, повна світла й сяйних пляшів, зачав прибирати ту одноманітну зелено-золоту фарбу, яка означує пізне літо. Будяки відцвітли, і хоч поміж тим ясна хвилювання життям підносився й сіялся як ритмічна фігля його — жар сонця, можна було запримітити, що наближується блідий у фарбах, матовий, але може що більш прикабулений гість — осінь.

Я стояв при вікні й оглядав цей вид із дивним неспокоєм у грудях. Може в останнє... в останній раз... Хто знає?

Ні... Ні... шептав невсипущий голос у мені, котрий я хотів зтоптати, видерти з моєї натури, як щось "чуже, вороже". Але він як гадюк ховався над моїм естевом і вбивав інші естетд, які оплакували моє зворушене нутро...

Хлопець убіг до кімнати і сказав тихо, побачивши, що я в задумі: "Кінь осідланий — уже готовий".

І я розгорнув це раз знайоме вікно, щоб обвити зором цілий краєвид; не лише зорам — я обіймав його рамеками, чолом, грудьми — цілим моїм тілом...

Скоро перейшов ряд хатків, котрі тонули в півфарбенім листі й вийшов нарез приголошений на дар.

Трохи згорблена, але висока й постарна стать діда стояла смерта на конюші сходів: чи вже думан так, як і я?

Це дивно, але вийд чи прийд людей нашому серцю близьких наповнює нас усе чимсь жалко-радісним або жалко - болючим і зов ви поступово та думаєш, то все відчувати що дивну залежність від неї або дивне утруднн.

"Прощай внуку ..."

Його тихша голова спокнула на моїм раменах, в його очах було волхо; я цілував його руки й не міг нічого сказати... У світ — билося в серці, у світ — рвалося в душі...

Кінь міг мене швидко мягкою польовою дорогою і мій зір тонув це раз в красноді, котрий не тепер став мені таким близьким та рідним. Мені здавалося, що всі ті рівні та хвилясті лінії, які бігли та бігли на небі, це якраз лінії моєї душі, мого нутра, що це мої афекти, хвилювання, почування, напруження, які ось-ось перед моїми очима перемінюються в сяйсет красноду.

Так довго мук цих. Я звинівся очі, щоб не бачити більше. Ні, я не можу більше дивитися, бо це все рубнуе очі моєї й мою душу...

І це одно прощання?

Зсівши з коня, любіг я в сад, щоб знайти мою нареченку. Перешукав усі місця, але її не було. Уийшов у дім. Пітаю. Служники кажуть, що пішлаа шукати мене на двсторін...

Я повернувсь назад. Вона стояла при моїому коні. Її лнчко було трохи бліде, але її сіре вбрання пасувало добре до своїй шапочці й темних очей.

"Чи підемо на прохід, що останній цей раз?..."

Питає вона й дивиться в менс.

"Останній?"... я сміюся — "ніби, що Ти так думаєш..."

"Я мала такий довгий сон..."

"Хтось би так у сни вірив — кажу я, сміюся й бєру її за руку. Йдемо так і балакаєм про тогочну речей щорай тихенькие й нарешті перестаємо говорити, бо наші душі розумівться без моїх й обмінюються в свій осінній мові, котра одгоїтає все круголу у сій широкій площі... мовчанки й забуття.

По півночі я гнався конем, минаючи сонні місцевості в Н. Коли вийхав із дібровн, стало ясніше. Битий шлях синів поперед мене, на право шумівся річка, що многотлі у срібних сяйні прибідного місячного світла.

Поперед мене дерева кутлялся в імлу. Тут і там ясніли білі хижки. Це кладовище...

І повітря знялся дивний шум, це вихор осінній розгулявся. З права натягалися тяжкі хмари й гасили поволи зорі.

І насунув шапку, поглав коня — бо хотів у цей спосіб придушити непрошені почування, які опанували мною. Але дарма, неспокій ріс і ріс...

Не любів кладовище в цій порі робило на мене неприємне враження... Я не боявся... але якоїсь жаха в тілько боявся... Я не боявся душі й погасив так сильно — як часами в осені вихор гуляє в теплу осінчеку кімнату й погасить у ній світла, а спалахи кожні стану розганяють у нерозумній тємноті.

І зберкав коня в тім місці, де розходяться дві дороги: одна до діда — місця мого народження, друга — до моєї нареченої. Я спинився.

Сам не знаю, чому. Наче хтось мене задержав. Наче хтось мені казав зсісти з коня. Я послухав. Прив'язав коня до стовпа, а сам сів на придорожному камені й зачав думати. Голова в мене стала дивно ясна, я чував і думав що полягає моє життя. Я не знав, що це таке, ні може бніти. Знав лиш це, що очі були в мене розплющені,але думок в ні жі зібрати разом.

Дорогою йшло дуже людей. Вони наче десь з'явились. Ішли без шелесту ніяке дно тіні, але я не міг їх добре розрізнити. Вони мали дуже чорні лиця та білі мовчки з поверху, де їх сидів. Ще кілька кроків і будуть біля мене.

Я подивився їм право в лице. Але вони лише пістнули повз перед мене й в бічних, що тягли лише завтрені серпанки. Вони відвернулися відразу обік від нашого шляху і пішли другими стежками. Ще кілька кроків і будуть біля мене.

Двох людей стає на роздорожу. Вони стоять, наче чекають на мене. І тому мені здається, що один із них не жінка... а другий дід... але може це лиш мені здається... Може не в дійсності лиш якраз фантазія й я дотеперішнє життя переживаю. Може, хто, волосся — ні, ні, я чую, що я є.

Ясе. Я бачу. Я пізнав.

Збірно всі сили, всяду з місця йду до двох незнайомих. Вони чекають на мене. Ні?

Приходжу на місце, людини чекають — але нікого нема. Дивлюся на обидві дороги й нені здається, що на право дорога, що веде до моєї нареченої, бо якась темна постать і вже тягає благанно до мене рукн. Я кидаюся бігти за нею: ось бачу її здалека плачу певно — вигинені руки, білі від місячного світла і скорчені болісно як в потоваженого. Добігаю до місця, де я бачив її — дарма. Немає нікого. І я кличу. Це хіба приносить. Це тужно тягуче з твоїх очей.

Нертаюся назад, сідаю на коня й іду місячної ночі від цього призначення. І мені була в мене гіркота. Поволи я ясноїшов. Це певно був хлоп'ятина. Але да цім не скінчилося.

Я вже й забув про той дивний випадок думаючи про це, як думається про речі, до котрих не привикаємо більшої ваги. Ніякі враження, які викликує нове осередоднне, так займали моїї почування, що не було часу на забуті гадки. А одначе, це пригадую собі це до нині. У моїм вуті було щось нєспокоє, щось, чого я вадався дотеркати бажаєсь щось. Незнане. І я обминав це старанно, як часто неприємні речі в житті.

По якімсь часі одержую лист від моєї нареченої з Н. Мені зрезстим легко пальці при відчитанню листа. І вже було моє здивування, коли довідався з листа про сон, який їй снився цієї самої ночі, коли у мене була на пригоді. Але сон цей був тотожний мої уяві. Я читав його кільк разів і не хотів нічим вести очам... Чи це можливо? Щоб незнайомо від себе двом особам снилося те саме?

Я не міг'ти. Але в мім у собі почуттяжеяче якась тінь впала на мене, на моє життя й перемінює мою досі ану ясну дорогу...

Нерцюю моєго гадкою було вернутися негайно до Н. Я сказував моєї речі, але в останній хвилі впала мені свідомість цієї ситуації на гадку, в розсмяюся на весь голос: це ж дурний сон і більш нічо. Ти ж таки в сни не вірив...

І я зостався моїому здавалонамому нутру на перекір. Бо часто тоє лице покривлене бувас в корчах сміху, а з нутра пірнають картини повні звнрнн й смутку і сидячи душі зрозумілий теплими сльозами. І в тоє лице лице остуджене, як брила криги — як маска, що сміється в сміється, хоч ти сам... це лиш самотня чуда маска лиця, що сміється й поволи стине в конвульсіях сміху...

Пречарний пізньо-осінній день. Я сидів у моїй кімнаті, в порід мене лежав лист із повідомленням про смерть мого діда. Ці дворі було повно сонця, що літніми фільмяи розливалося в повітрі. Перезонкі співцвяли жучиєо, одна за одним — то по одному, то цілими хорами — спішили скоро, жестикулювали, сміялися... Всі робили на мене враження, наче вони на проході, наче хтось, збіраючи ласки може останніх промінів сьогорішнього сонця. Поволи ідуть вони наче жахливі та скорше й дідя та многобарвна юрба лилася як струя моря безвинно туди й на зад. Нині неділя. Лише в не дінну з ними. Мене викинуло якось немовби на берег. Я не міг з ними. Мене викинуло в горошня гураган на гострих зубах скель — я й недобиток на острові самотності. Це ніколи не чув в так самотності крут в мене круголи мої уяві. Вона щезла так однострайно, як шумить відгук далеких дзвів у самотній жущі, що її забуло море та скелястий побережу. — Більш мене з собою! Більш! Ніколи! — І в пісні. Але море не чує. Воно шумить шорах дальше... дальше...

В моїй кімнаті гасло лиша. Я не мав сили підкрутити до гасової лампи. Чому? Чому? Чому?

Суспільний Кредит

УКРАЇНСЬКА ДВОТИЖНЕВИК

видається в Едмонтоні по другому четвергах в інтересах Суспільного Кредиту в українському загалу в Альберті.

Видає: В-во Суспільного Кредиту.

Директор: Д. М. ПОПІЛЬ, Посол до Альбертійського Парламенту.

Редактор: А. Г. РУБІНКА.

Передплата $1.00 річно, 60¢ півріччя, Зач. закордонне число.

Адреса:
The Social Credit Publishers
10630 - 95 Street
Edmonton, Alberta
або
The Social Credit Publishers
Box 117
Waskatenau, Alberta.

Редакція за оголошення не відповідає

ЧЕТВЕР, 15. ЛИПНЯ, 1937. РІК І. Ч. 10.

The SOCIAL CREDIT

A semi-monthly Ukrainian paper published in Edmonton every second Thursday in the interests of Social Credit in the Province of Alberta.

Published by:
The Social Credit Publishers
Director: J. M. POPIL, Member of the Alberta Legislature.
Editor: A. H. RUBINKA.
Yearly Subscription $1.00
Half-Yearly ..... 60c.
Address all correspondence to:
The Social Credit Publishers
10630 - 95 Street
Edmonton, Alberta
or
The Social Credit Publishers
Box 117
Waskatenau, Alberta.

ADVERTISING RATES FURNISHED ON APPLICATION.

До наших Передплатників і Читачів

Дуже прикро є для нас повідомити своїх Передплатників, що наше Видавництво часопису "Суспільний Кредит" з приручіння через фінансові труднощі видавати цей часопис через труднощі три місяці лише раз на місяць, а не два рази як це було до сьогодні.

В місяці жовтні знову будемо видавати "Суспільний Кредит" що-два тижні (регулярно), коли почнуть потроси прихо-дити передплати.

Підчас осінньої сесії, яка почнеться цієї осени, правдоподібно в жовтні або при кінці вересня, будемо старатись видавати наш часопис що тижня, щоб інформувати наш український загал про ті справи, які будуть дуже важливі для кожної людини в Альберті. Одним — найбільше залежатиме від нашого українського загалу — чи поможе він нам це зробити.

Ми давали кілька завдань у попередніх числах "Суспільного Кредиту", щоб українські суспільно-кредитові в різних місцевостях старались зарядити будьяке підприємство на поміч часописові "СК" й до сьогодні цінна група повідомили нас, що вони вже це роблять. — Вповненому своїх Шановних Читачів, що коли б наші українські групи хотіли потрудитись відповідно-ваш зарядженням „збирати (тягнути) на поміч часописові "Суспільний Кредит", то ми видавали б його що-тижня.

Хочемо дальше підкреслити факт, що в Альберті є коло 80,000 українців і коли б ми мали 2 на кожних 100 стали передплатниками часопису "Суспільний Кредит", то ми ані би не видавати два рази на тиждень. — Але факт є, що ми не вміємо працювати разом, ми не оцінюємо собі що того, що разом можливо двигнути хоч би й найбільший тягар, а одинцем зробити цього неможливо.

І ввесь наш дальший річний чергове число "Суспільного Кредиту" вийде на 12-го серпня (августа).

Якщо українські Суспільно-Кредитові групи занехтують бо-троши, старань, щоб помогти часописові "С. К.", то запевняємо Вас, що часопис "Суспільний Кредит" стане бо тижневником що цієї осени. Попробуймо всі разом, щоб наш часопис виходив що-тиждня хоч підчас найголовнішої сесії.

В черговому числі нашого часопису оголошено всі околиці, що відвідаємо на цей захист.

На цьому місці хочемо зазначити також, що кожному нашому прихильному передплатникові належиться 26 чисел часопису тому вище наведена зміна у наступних трьох місяцях не змінить для нього справи.

Спільно! - Єдність!

Немає сильнішого засобу боротьби на світі від засобу єдності. Якщо немає єдности, то немає числа людей, які могли-би стати з'єднати всі свої сили, сконцентрувати всі свої сили в одному напрямі в підповідну хвилину, то немає сили на світі, щоб могла встояти перед нею. — Це знали народи за ся в давних часів і лиш давно є, коли ще сьогодні є велике число людей, котрі є несвідомі цього так важливого закону.

Кожний британець може завдячити волю британської імперії, в першій мірі, свідомості закону — **"в єдності сила"** — і зверіненні тепер більше до соціяльного або економічного питання: Тут бачимо, що ті, що борються за економічну свободу ніколи не доносять у цій точці.

Віками одиниці знаходяться широкі маси. Віками існує ба навіть страшна класова несправедливість. Віками мільйони народу паде жертвою приватних одиниць. І чи годні ми відповісти собі — чому? Чи не справді воно так має бути? Та ні ж ви не можете й не можуть у самому загалу, що не вміє зорганізувати себе в одним спільним голосом, спільними силами домагатись своєї важливості.

Чи це не дивно, що сьогодні в Канаді тисячі фармерів і робітників тануються так як кажуть танцювати кілька фінансистів? Чи не є дивно, що сьогодні в Альберті ще знаходиться фармерів, котрі дають себе балакувтрити, котрі є відповідальні за теє, що крайне теперішне положення?! Чи ж не дивно, що загал в Альберті не може зорганізувати себе так, щоб він розв'язав одним спільним голосом?! — Отже, чому загал в фінансиях численність із таким загалом?!

Але тут приходить ще одна точка, що самі посли дали бу-ти себе находити. У самих послів особиста амбіція й особисті різниці грали таку велику роль, що вони рамигували цілого загалу, щоб поставити на своїм. Тут треба признати кредит загалові, що він домагався єдности між послами, щоб не дати нагоди противникові розбивати теперішній уряд. І помимо різних непорозумінь репортів у різні пресі, загал примусив послів до згадання рядів спільної справи.

Відтак: вибраний Борд із 5-ох осіб, котрого обов'язком є вводити Суспільний Кредит в життя, при помочі експертів. Тут уєдні розходяться наші думки. З нашим бажанням є, щоб увесь альбертійський загал завзяв настоювати, щоб була єдність між послами й між загалом, котрий боротьсь за одну й ту саму справу аж — а побіді певне буде по стороні загалу!!

Ради справедливості щодо уявлення життєвих умовин, ради справедливого використання нової економічної науки суспільного кредиту, не лише для Альберти, але для цілого людства, альбертійці повинні допомогти всім старань, щоб увести суспільний кредит у життя. — Це є велике гуманне діло! Це є велике благородне діло — заслужити в цілої поміти подячних гимн! Перший засібок є єдність у СК рядах. — Всі як один повинні ставити натиск на цю точку. — Бо коли всякі фінансисти — всякі старі партії годні єднатись, щоб побільшити Суспільний Кредит, то чому Суспільно Кредитовці не вміли б єднатись, щоб виконати себе з економічної неволі?!

Осінна сесія — СК Борд — Експерти

Всім уже відомо, що на минулій річній сесії ухвалений був Суспільно Кредитовий Борд, котрого завданням було нанести експертів і вводити Суспільний Кредит у життя. Вибрано Ск. Борд, щоб сконати заходи, що приведуть і його бажанє хотіли б-ти дуже детальними. Цей Борд має повне право робити, що він вважає за відповідне, розуміється в границях уявлених актів.

Згадний СК Борд мався двох експертів, що прислав їх Мейджор Доглас, щоб вони зробили розслідження економічного стану Альберти коли прибуде самий Доглас. Ці експерти, Повел і Бірн, розслідують тепер фінансовий стан Альберти і разом з дорадниками і приготовляють свій звіт (репорт), котрий буде представлений на осінні сесії цього року, що почнеться при кінці серпня або в жовтні.

На що осінню сесію ові звернені не лише альбертійського загалу, але загалу цілого світа. Бо на цій сесії перейдуть їх всякі драстичні уявлені щодо введення Суспільного Кредиту в життя. Тут дійсний Суспільний Кредит почнеться, а не завважене не лише для Альберти, але для людства взагалі. Бо Альберта є першим місцем на світі, де відбудеться випробовується теорію Суспільного Кредиту!

Канада й Німеччина

Незначайне явище, яке мало місце в послідних кількох тижнях є те, що є замітні деякі збліження між Канадою і Німеччиною. Не від сьогодні, але сидять за ходом політичних подій знає, що через довший час британська політика схиляється до Росії і т.д. В тому схиляється туди й канадійська. Канадійські газети в послідних часах прекрасно прославляли Німеччину краще як сами комуністи; воно правда, що вона це робить ще тепер, одначе, у послідних тижнях, а головно від часу уступлення президента Гінденбурга (вдада) з президента Франції, вона заляпнула ті деякі зміни.

В пресі можна знайти декуди деякі новинки прихильні Німеччині. На пр.: новинки про абсолютнавання безробіття в Німеччині і т. і.

А дальше — премієр Мекензі Кінг відвідав Гітлера підчас його побуту у Берліні. — Ще один факт, що не буде собі звичайні відвідини, все ж таки для нас це означає багато більше. — Тут щось новоє творяться. Більше як певно, що нові зміни в політиці будуть.

Чи ради на реалізі знешкоїться? .....

Після подяї, що в Британії Коліяльні ради на доповнення цього Берліну, Канада прекрасно прославлена. Вона має порівнюючи число безробітних у травні ц. р., цифри цього року є майже 27% менші. В 1936 році у травні було на доповнення в Британії **Канаді 80,090**, а цього року в тому самому місяці **65,223.**

А дальше — завважимо, що в Альберті ряди на державній допомозі також потроху зменшуються. Щоб ж така потреба відновлялись такими порівнюваними цифр, бо вони не є жадною розумною безробіття. Певна річ, що число безробітних не лі-кується, але воно не повинно досягати такого числа. — Же факт є, що питання безробіття остається нерозв'язане!

Треба цього признатись, що домінійський уряд уміяв цієї справи добре повести. Він є свідомий факту, що ніколи не може так довго існувати, як воно є, але воно провалікаючи справу, вібір "валяють дурака" як каже москаль. — вдають, що вони дуже вміють, ча воно муніціяльна, чи провінціяльна чи домінійська.

Ми кажемо: — Досить тупцювання на одному місці — треба радикальних рухів, щоб справді ліквідувати всі величезні проблеми. І після нас це є державна проблема!

А. ВСЕДОГЛЯД.

Дивний цей світ

СПЕКА

Послідними тижнями розвичалася канадійська й американська преса — про страшну спеку в Канаді й Злучених Державах, але не лише вони тільки при ту спеку, що впадала кількість, але инше про страшну спеку, що докучає гарячка по-ту". Бо знаєте, коли дуже гаряче, то й прикро ходити з пальтом по полі. — От дивний цей світ!

ШОБ БУТИ У ПРЕСІ.

С. Ф. Джеймсон пише в Кеглари Альберта, що дуже тяжко дістати до Кеглари, бо нема ніяких доріг. Отже, щоб дорогу збудувати, треба спершу, щоб Джеймсон був у пресі. Ну, і дістався до Кеглари, а що там? Та нічого, лише робота, бо ніяких доріг нема. — Ще якби народи за ся в давних часів і лиш давно є, коли ще сьогодні є велике число людей, котрі є несвідомі цього так важливого закону.

Кожний британець може завдячити волю британської імперії, в першій мірі, свідомості закону — **"в єдності сила"** — і зверіненні тепер більше до соціяльного або економічного питання: Тут бачимо, що ті, що борються за економічну свободу ніколи не доносять у цій точці.

Віками одиниці знаходяться широкі маси. Віками існує ба навіть страшна класова несправедливість. Віками мільйони народу паде жертвою приватних одиниць. І чи годні ми відповісти собі — чому? Чи ж справді воно так має бути? Та ні ж ви не можете й не можуть у самому загалу, що не вміє зорганізувати себе так, щоб він розв'язав одним спільним голосом, спільними силами домагатись своєї важливості.

НОВИНКА ПРО ДРУГІ КОНТИНУЛЕТС.

Повідають кореспонденти, що в Гаяті жили б народитися другі "континенте" і зараз репортери різної преси поїхали туди, щоб переконатись чи правда. Покищо вони ще не довідались чи народилась одна дитина чи ні ще.

Певна річ, що тисячі бідних родин не дуже то раділи б із таких славних народин, бо дорогнечу яку уряд дав би пятьом дітям, що виходили народитись разом, ніж би дістарчити сотню дітей, що виходять хотіло, що вони народились особно. Дивно як у такому "культурному" світі роблять такий галас про пятеро дітей, які вродились разом, а про мільйони тих, що вродились особно й чуть не хоть.

— Дивний цей світ!

ЛІБЕРАЛИ ВЕРНУЛИ З КОРОНАЦІЇ.

Шоу Кінгу не запалив! Премієр Кінг й три з його міністрів повернули в коронації. Також повернув федеральний посол на Едмонтон, Дж. А. МакІнон. Оминів моя є, що це добре, що вони їздили, але чому так мало? Чому не більше? Чи не було місця для премієр Ебергарт хотів їхати, що мало коштувати лише коло $2,000, а лібералі розтратили десятки тисяч, то всю спокійно. Тобто, виходить, що премієр Ебергарт хотів бачити Дойлаєд. —Дивний цей світ!.

ЧОГО ШУКАЮТЬ СОВІТИ В ПОВІТРІ.

Надземний облет літаком росіянів до північного бігуна не був той лиш ціллю фізичний облет, бо чого москаль бажає шукати на північному бігуні?! Сьогодні інших кілька російських летунів знову пробують збити попередні рекорди. За кілька тижнів знову москалі пробувативуть третій облет. Політика є дуже цікавою. Совіти виявають всіх засобів, щоб відвернути увагу під кривавого моря в самому їхньому проводі, що перевищає рекорд у модерні історії. Майже щодня вони когось вбивають у проводі. А дальше — вони хотять створити симпатичну опінію в англо-саксонському світі. — Дивний цей світ і дивна дипломатія!

Дво-тижневі коментування Д.М. Поспіл, М.Л.А.

ЕКОНОМІЧНА ВОЛЯ

Четверта основна точка волі є економічна воля, котра є найбільш в житті. Це є — право контролювати кредит гроші краю. Це є право посідати як людського капіталу в праці виділяти й розподіляти серед-ників волині. Це право до-тепер зависимо сконовані в руках кількох приватних одиниць. Вони контролюють цілого світа.

минулим це формування різних компаній, котрі оперують під назвою "Банкування" по-ширили кредиту останніми роками дістались у руки приватних одиниць, котрі до-сягли цього контролю. В 1928 р. британський уряд назначив "Комітет Фінансу і Індустрії", котрий мав розслідити головою був лорд Мекміллан. Підчас переслухань Сера Ернеста Гарвея, тодішнього губернатора Банк оф Інгленд, п. Ніоболт запитав питання (ст. 15, том 1, репорту): Чи не мають ці люди проти того, щоб подати до загального відому відсту властивте положення? Відповідь Гарвея була: — Це факт є, що непорозуміння, як ці знаєте". Сер лова, лорд Мекміллен, перебив питання, бо в свідомості факту, що ніхто не може так довго існувати, як воно є, але воно провалікаючи справу, вібір "валяють дурака" як каже москаль. — вдають, що вони дуже вміють, ча воно муніціяльна, чи провінціяльна чи домінійська.

Ми кажемо: — Досить тупцювання на одному місці — треба радикальних рухів, щоб справді ліквідувати всі величезні проблеми. І після нас це є державна проблема!

Банк оф Інгленд — центрова компанія в посіданню й контролі цілого світа, всі у них в руках. Ці люди контролюють цілого світа. Вони є найбільш в житті. Це є — право контролювати кредит гроші краю. Це є право посідати як людського капіталу в праці виділяти й розподіляти серед-ників волині. Це право до-тепер зависимо сконовані в руках кількох приватних одиниць. Вони контролюють цілого світа.

Інгленд, що всі більші економічні інтереси знаходять свій початок у Лондоні і Парижі, в домі Ротшільдів, котрі вдалися контролювати Банк оф Інгленд, державну власність "Банк оф Інгленд" у повідання цілого світа. Ротшільди контролюють

В. ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ.

Під осінніх небом

(Продовження з попереднього числа)

Пані Ліді змінилася в непристойности свого мужа. Я обсервую на ній цю зміну, яка наступає в людині, коли вона ходить із чимсь, чимсь важким, незвиклим в душі — і не може з цього ніколи звільнитися ...

Ось сидимо в їдальні при обіді. Вона така молодиться, не знає, що доволоа неї дістає. "Позволите" — питає і подає їй тарілку з рушками. Вона бере мовчазливо й не каже нічого. Мовчанка. За хвилю: "Дякую", при чім він вона всміхається, але вчім під якимсь примусом — однаке очей в ще нині не бачив. Нічо вона не сміє на мене поглянути ... Вона уникає моїх поглядів.

Чи Вам так тяжко лунувати над собою? — дорога пані — ось дивіться, тут чекає один, щоб Ви йому ...

І я радітов погляну на неї й заовж її погляд. Вона злегка почервоніла й відвернула скоро лице до вікна, де її обличо поволуднє, приглушене, дивне світло, що розтоплювало її красу лиця і надавало її форолам щось дуже мягке.

Я встав і наближався над нею. Вона сиділа й не рушилася з місця, нече щось у ній говорило умерло, могутньо: вникай, вникай, що буде ... буде ... і мене напруження малювалося в її рисах. Я взяв її за руку. А чув, як вона скорше дихала, прижмурювши легко очі. Я був оголошений ритмом її відділу, заладом свідомого волосся, палом рук, тілом її цілого єства — а в ній відбивався вже якийсь захват ... чогось далекого, досі невперезитого ... чогось ...

"Не забувається", видобувся рантом з її уст неспідівано й гостро — голосом, якого я не чув. І вона відскочила від мене, випрямилась із моїх рук, а лице її скам'яніло і стало зимне як мармур; по її тілі вовни я вторгнення, що проявилось в утратливо, якого не могла більш опанувати.

Вечір. Уже пізне літо. Але осени ще не чутно. Уже сніже. З земні виростають сильні запахи й розливаються в повітрі, так що вono насичене вином, насичене.

Вono тяжке вині в вагонах на мені, як якась тяжка повсть.

Сиджу в саду й сную легкі думки. Аж чую — скрипить жвир і по сіяості з дзвона вибивають, що це Лідія ...

Чи вона може щулась ... Ні — це — ніби помилка. По нічиному випадку? А може якраз ...? Але ні — це вже пізно годинна. Одначе ні, вона ще прямо до мене. Встаю в місці й надо що не забувати. Вона дорога Лідія. Ми тепер самі — в обос. Так я був би сказав з місця, скоро, плавно, але ... вчас спамнувся. "Шукаю Вас" — вже вона.

"Мене мене?" — відповідаю здивований.

"Вас."

"От зподіялись! ..." і в послухав. З початку вона помилась. Ми вали поволі в радній бук алеєю, що тягнулося поволи годинни ... годинни тихого щасть. Бо більше нічого не бажав я собі, як тільки з нею йти, йти рядно кудись — ...

Ми минули ману і перейшли за другий берег потічка, що шумів за нами, й ми йшли в лісу і бавився нею. Вона приглядалася моїй забаві і вибухла сміхом.

"Які Ви дивні!"

І тепер я спостеріг, що став смішним в її очах і зачав шось говорити, а мій язик зачав плутатися — вона ж сміялася вдруга більше ...

Рантом в уряд і настала мовчанка.

Вона перестала сміятися — і чуги було лише наш ритмічний зід.

Тепер ... тепер ... коли ні ... то ніколи.

Перед нами на право розлягається долина,що стрімко спадає вниз. Вона ціла купається в місячному світлі.

"Чи Вам несолодно?" — питаюсь і подаю їй плащ, при чому дітикнувся її пальчей. Вони були теплі. Я спинився. я

"Може сідемо тут на лавці?" Вона кивнула головою і пригнула на мене. В її лавці малювалося: що не будь? що ж, що ж? Лише її я бачив близько в місячному сяйві, лише очі її ласкні та круглі горіли таємним світлом, наче два блудні вогники, над якими повисло тільки горе повіт, що в ній несподівано, не знаю сам чому, будило спокуту.

Дивне почування росло в моїсму серцю й розливалося по цілому єстві. Я тоді це любов. Це був жаль до цієї жінки, що ось тут сидить передімною так близько, що я чую її віддих ...

І тоді здавалося, що я спорідненій з нею. Не лише в любові. Але якаї сильна земна сильними джерелами — і тоді розумію, розумію, нече моя душа перебуває в Тобі, але ніколи цього Тобі не зможу сказати — ніколи, ніколи, ніколи! Бо цього ніхто не може сказе ще й ніхто не зрозуміє. Я перед нею гаяй вінок квіток і фарб, це будуть квітки й фарби — а не почування, котрі не виолити. Вони ж легкими крилами проширбають горами й долами ось може спочитають на якомусь з тисячних плечах ненависних почувань ... і глянуть на них нече в лице Бога.

"Лідіє!" — сказав я тихо й схилився до неї. Вона спустила голову.

"Чи так ..." сказав я шепотом.

"Обнесте мене!" крикнула вона, видерлася в мої рук і почала бігти в долину. Я зостався сам.

За хвилю вернулася. Спершу голову до дерева, говорила жалісливо: "Напишу почування, які безнадійно розвіються для нас обох ... навіщо?"

"Чи ми не живемо нинім, тільки все часом, будучністю ..." — відповів я й вложив її сильно за руки. По короткій боротьбі прилала вона до моїх грудей й дивилася лагідно в мої очі. В них росли, росли, як хмари, що знімаються, не знати вилазь, на обрізі горизонту ... нові радості, які родилися в неї в моїх обіймах ...

"Ти ще ніколи, ніколи ..."

"Ні, любий, я все чекала, чекала ..."

"На кого? На кого, кохана?"

"На Тебе ..."

І я чекав, Мої очі виглядали Твоїх, мої уста, моє чоло ... І я цілий жив очікуванням — дорога ...

І очі, її уста сміялися, наближувалися — то віддалювалися від моїх — то знову губилися в судорогах поцілунків. —

На середині неба зависла самотня лампада місячна куля. Пан неба Довкруг неї крутилися прозорі хмарки, грайчися по фоні небесних як роі дельфінів. Великі тіни смерек витягли свої руки та гостро палили. Тасний шум бір час до часу верхами дерев ... у долині купами або поодинокo стояли дерева в срібній корі і виглядали як вартові долини. Полині кущами всякда пахли смутні потіхи, що пручалися нече дуга на рибки в сіяві місяця, а її мольодіжно — одностонний шум, приголомшений відлаєм, добігав легко — звучно до наших уз та мішався з шумом дерев і сплоя сверщинків. На мені було мало зір, вони збіляли від ясного місячного сяйва, а деяні з них вісало в себе сіро — сріблє небо. "Це наша зірка, назвім її по нашим імєнї", сказав я, показуючи на сіл.

"Цастя?" — питає Лідія й притулюється до моїх грудей, нече шукаючи там захисту перед чимсь, що навіть у хвилях щастя кидає тінь на нас.

"Не знаю" — відповідаю.

А може ... І вона стає сумна й хопле що гамбіше голову на моїх грудях. —

Пристрасть! У Вас родилась незнісканні втіхи нового життя ... На вашім дні росуть вітки й розливають сій привабливий запах і від яких стає лякою, духа, почуття та душа. Пристрасть! Вам вас, людина біда тіні без крови, без вас мамуза життєвий затхав бе всі поре, котрими дихає душа, без вас збіднів би всі фарби життя в різнокірному рухові красн й сили ...

Пристрасть! Ви будите страждання, що приковують живих до їх вільних сеся. Ви покарете в сріблю — самі мали дарунки Вашим слів — свобідні від мук будущини! Світ страждання вирнає передімною й розвіяне сої листя як роса та обізолює мене зо всіх боків, зогонь уже лише боки його сеся і прощті я — плавкий куп. —

(Кінець буде)

— L. D. SNAYCHUK —
Artist, Painter, Decorator, Sign Writer
ПЕРЕБИРАЮ ЗАГАЛЬНУ МАЛЯРСЬКУ РОБОТУ
— є МОЯ СПЕЦІЯЛЬНІСТЬ —
ТЕАТРАЛЬНІ СЦЕНЕРІЇ, ДЕКОРАЦІЯ ЦЕРКОВ, ДОМІВ ТЕАТРІВ
МАЛЮВАННЯ ВСЯКОСТАЙІВ І ЦЕРКОВНИХ ОБРАЗІВ.
СОЛІДНА ПРАЦЯ УМІРКОВАНА ЦІНА
108 Rudyk Block Edmonton, Alberta

Спедден, Альберта.

З околиці Спеддон

Група Суспільного Кредиту в Спедден, Альберта, мала свої збірні збори дня 27 червня. Помимо гарячого дня більшість членів зійшлося на означений час й мітінг був досить інтересний та успішний.

Перше всього члени узаконили одногласно свою підпору урядові та обізолили послан за те, що постаралися дати нім українським фармерам добре діло в користь. Іменовано п. Підручного в Споді Лейк, 4 п. Маргер в Вілінґдон Ґрін відділення. Підручного по ім'я ще одному викликали включити в склад, щоб дістати ще більше інтересний та успішний.

Перше всього члени узаконили одногласно свою підпору урядові та обізолили послан за те, що постаралися дати нім українським фармерам добре діло в користь. Іменовано п. Підручного в Споді Лейк, 4 п. Маргер в Вілінґдон Ґрін відділення. Підручного по ім'я ще одному викликали включити в склад, щоб дістати ще більше інтересний та успішний.

Другу річ нижна узнала буда, щоб кождий зактивніть підприємство в користь газети "Суспільний Кредит". Що цього вибрано спеціяльний комітет до суспільних кольонних повинні прибути до Спедден на 24 липня й почуть промову п. Ебергарта.

Надзвичайне явище було на цім мітінгу: те, що комуністи, котрим вписалися в члени Суспільного Кредиту. Однак коли президент повсіня кілька уступів з Суспільного Кредиту що той, хто вступає в ряди цієї партії мусить перше зречися всяких правдів в старих політичних партіях і підписати заяву, що він готовий помирати 100% Суспільного Кредиту, то комуністам відхотілося рантом бути вінцу в членів.

Ще одна цікавина группа має повер 40 членів й в ній є всі ваї краці люди цієї околиці. Одні вони приїхали з старих сторін і вони не знають ні слова по-англійськи. Ще другі це любов. Це буи жаль до цієї жінки, що ось тут сидить передімною так близько, що я чую її віддих ...

І тоді здавалося, що я спорідненій з нею. Не лише в любові. Але якаї сильна земна сильними джерелами — і тоді розумію, розумію, нече моя душа перебуває в Тобі, але ніколи цього Тобі не зможу сказати — ніколи, ніколи, ніколи! Бо цього ніхто не може сказе ще й ніхто не зрозуміє. Я перед нею гаяй вінок квіток і фарб, це будуть квітки й фарби — а не почування, котрі не виолити. Вони ж легкими крилами проширбають горами й долами ось може спочитають на якомусь з тисячних плечах ненависних почувань ... і глянуть на них нече в лице Бога.

"Лідіє!" — сказав я тихо й схилився до неї. Вона спустила голову.

"Чи так ..." сказав я шепотом.

"Обнесте мене!" крикнула вона, видерлася в мої рук і почала бігти в долину. Я зостався сам.

За хвилю вернулася. Спершу голову до дерева, говорила жалісливо: "Напишу почування, які безнадійно розвіються для нас обох ... навіщо?"

"Чи ми не живемо нинім, тільки все часом, будучністю ..." — відповів я й вложив її сильно за руки. По короткій боротьбі прилала вона до моїх грудей й дивилася лагідно в мої очі. В них росли, росли, як хмари, що знімаються, не знати вилазь, на обрізі горизонту ... нові радості, які родилися в неї в моїх обіймах ...

"Ти ще ніколи, ніколи ..."

"Ні, любий, я все чекала, чекала ..."

"На кого? На кого, кохана?"

"На Тебе ..."

І я чекав, Мої очі виглядали Твоїх, мої уста, моє чоло ... І я цілий жив очікуванням — дорога ...

І очі, її уста сміялися, наближувалися — то віддалювалися від моїх — то знову губилися в судорогах поцілунків. —

На середині неба зависла самотня лампада місячна куля. Пан неба Довкруг неї крутилися прозорі хмарки, грайчися по фоні небесних як роі дельфінів. Великі тіни смерек витягли свої руки та гостро палили. Тасний шум бір час до часу верхами дерев ... у долині купами або поодинокo стояли дерева в срібній корі і виглядали як вартові долини. Полині кущами всякда пахли смутні потіхи, що пручалися нече дуга на рибки в сіяві місяця, а її мольодіжно — одностонний шум, приголомшений відлаєм, добігав легко — звучно до наших уз та мішався з шумом дерев і сплоя сверщинків. На мені було мало зір, вони збіляли від ясного місячного сяйва, а деяні з них вісало в себе сіро — сріблє небо. "Це наша зірка, назвім її по нашим імєнї", сказав я, показуючи на сіл.

"Цастя?" — питає Лідія й притулюється до моїх грудей, нече шукаючи там захисту перед чимсь, що навіть у хвилях щастя кидає тінь на нас.

"Не знаю" — відповідаю.

Пристрасть! У Вас родилась незнісканні втіхи нового життя ... На вашім дні росуть вітки й розливають сій привабливий запах і від яких стає лякою, духа, почуття та душа. Пристрасть! Вам вас, людина біда тіні без крови, без вас мамуза життєвий затхав бе всі поре, котрими дихає душа, без вас збіднів би всі фарби життя в різнокірному рухові красн й сили ...

Пристрасть! Ви будите страждання, що приковують живих до їх вільних сеся. Ви покарете в сріблю — самі мали дарунки Вашим слів — свобідні від мук будущини! Світ страждання вирнає передімною й розвіяне сої листя як роса та обізолює мене зо всіх боків, зогонь уже лише боки його сеся і прощті я — плавкий куп. —

(Кінець буде)

ВИГЛЯДИ Є, ЩО В ІРЛАНДІЇ БУДУТЬ ДРУГІ ВИБОРИ

Недавні вибори в Ірландії до того ступення, що можливо будуть другі вибори. Партія Де Валері одержала 69 посаїв, це є половину всіх, котрих є 138. Партія другі не може заучитись із Де Валерою тому, що на посаїдні вибори дістала 3 посаїв, не вистарчає ніяк до створення більшости. Отже, вже цікавим становиться, що буде робити Де Валера, коли не знайде собі помочі. Він не може правити без помочі, бо не зможе провести ніяких законів.

Вісїд виборів був як подано нижче:

Група Де Валері—66; група Фіанна Ґоїл—48; партія праці—13; незалежних—7 й незалежний лейборит—1; — разом 138.

"ПРИ ПОМОЧІ ЕКСПЕРТІВ" КАЖЕ БІРЧ

При помочі експертів можливо найбільше вместі Суспільний Кредит у провінції Альберті, каже Л. Д. Бірч, другий з радників суспільно-кредитовий експерт й економіст із Лондону, котрого прислав Мейджор Дуґлас.

Економіст Бірч прибув до Альберти, щоб при помочі Ґ. Ф. Повела, другого з Дуґласових експертів, зробити відповідні розсліджения теперішнього альбертійського економічного стану.

ТРЕБА РОБИТИ УВАЖНО

"Дійсний вивязь свойого фаху ззаїсти доволне чи його інтересувати в гостї, уважно міряє все два рази, а тоньа уже пробує бачити кінець своєї роботи ваги він її починає. Сюю уважність свою я завдячую співпрацівникам, котрим приходиться вераз так тяжко боротись.

"Якщо альбертійський загал хоче своєї економічної волі, з якою багато способів у чорту можу йому помогти, але він му повинен тісно співпрацювати. Сюю всего мушу знати бажання загалу, можливі засоби й волю загалу, вони в основу стати і з урядом проти фінансового визиску й тиранії"

Сюе є слова експерта Дж. Ф. Повела.

МІСІОНАРІВ ЗО ЗЛУЧ. ДЕР. ЖАВ ПОАРЕШТОВАНО В УКРАЇНІ

Доносить часопис "Гудок", орган комісарського коміт. зо з України загарештовано 25 протестських місіонарів, що приїхали туди зо Злучених Держав у 1929 році. Їм заложено шпіонажу як звичайну. Дальше сказано, що Совіти стараються всякими способами купити досвідчених у чужих державах.

ВКОРОНУВАНО ЦИГАНСЬКОГО КОРОЛЯ

У Варшаві, в Польщі, недавно вкоронувано цигансього короля, Якуша Кшіса, який тепер має 52 роки. Кшіс є королем цілого цигансгва на світі.

Король Кшіс завяив, що він збирається їхати до Мусулінового, щоб той позволив утворити свій дім, в Етіопії. Він дальше завяив, що його уряд матиме свої примішення у Польщі, в Варшаві.

Найбільша українська кавярня в Едмонтоні
HOME MEAL
10342 - 101 Street, Edmonton, Alberta
Вислає всякі масарські вироби, як ковбаси, сальцесони, балони, всякі вудженини і т.і. — в Альберті, Саскачевані й Брітіш Колюмбії.
В додатку має повну лінію сілкого виза в гросстерію.
В Едмонтоні замовлення достарчено безплатно.
Телефон 26365
В. МАРЧИШИН, управитель.

5,292 ЕДМОНТОНСЬКИХ ДІТЕЙ ЗЛОЖИЛИ $31,550 ДО БАНКУ

Г. А. МакІ, суперінент шкіл, сказав, що едмонтонські діти заплатять у банку $31,550. Всіх дітей, що оощаджували ці гроші центами, по пять центів і по 10 центів і т. І. є 5,292.

ПТИЧЛЯ

Всякі опозиції до Суспільного Кредиту трохи притихли последніми тижнями голосно говорять, що вони не знають, що буде робитися далі. Від коли дав ві економічну прибуля в Англії, "голосої оборонці правди" приткли трохи, а навіть уже треставали робити крик у справі усунення деяких одинниць із складу теперішнім урядом. Однаке, що недавно, то недавно придумають щось нового проти С.К.

СУД ПРИЗНАЧИВ ВІДШКОДУВАННЯ ФАРМЕРОВІ

Суддя Айво, стверднив рішення радника (дажуґі), коли присудив $8,500 фармерови Дж. С. Ейлса із Лоодмінстер, що мають вальватити Др. Г. Л. Кук, лікар із Лоодмінстер і муніципальний шпиталь у Лоодмінстер. П-н Ейлса запізвав лікаря й шпиталь за — "екерсій повноваження, підчас його побуту в шпиталі з 1935 року.

Суддя Айво в відкинув аргумент оборони лікаря й шпиталю, що лоозо мав би бути зправний тому, що його розвоєнось як ряз пізніше.

ЛДЕН ІЗ ПОЛЬСЬКОГО РОДУ

Ентоні Ідеп, англиський фінансовий секретар, походить із польського роду, каже С. А. Ліс із Лондону. — Можливо, що в нього є й трохи жида.

ЩЕ 24 ЗАМОРДОВАНО В РОСІ

Вже 298 людий застрілено за звязкову "шпіонажу" у москівських місяцях у Росії.

САСКАЧЕВАН СТОЇТЬ НАЙГІРШЕ

Вигляди на цьогорічний уроай в Саскачевані є найгірші в історії Саскачевану. Тижні й тижні суховію посуває хлопуи цьо провінцію майже в безрадне положення. Із трьох провінь пропінції Саскачеван зробив жаху у Манітобі є найгаці. В Альберті не всюди добре, але загаи дуже добрий з последніх дяоо тижнів врятували добро.

В Онтаріо врожай є дуже добрий так, що премієр Гепберн стрАхається, що дещо цього врожаю не вдасться зібрати через брак робітників на час.

Др. Йосиф Мегас
Оператор, Лікар, Акушер
І дочеть Університет Мінесоти.
ЕКС-РЕЙ МАШИНИ.
10144а - 101 ST., EDMONTON
Вопів 201 Nichaes Blk. Phone 30643

Др. Іван Лесик
дантист
403 - 4 Meyer Building, 101 Street
Телефони
Едмонтон — Альберта
Офіцу 27442 — Рез. 82902

— L. D. SNAYCHUK —
Artist, Painter, Decorator, Sign Writer
ПЕРЕБИРАЮ ЗАГАЛЬНУ МАЛЯРСЬКУ РОБОТУ
— є МОЯ СПЕЦІЯЛЬНІСТЬ —
ТЕАТРАЛЬНІ СЦЕНЕРІЇ, ДЕКОРАЦІЯ ЦЕРКОВ, ДОМІВ ТЕАТРІВ
МАЛЮВАННЯ ВСЯКОСТАЙІВ І ЦЕРКОВНИХ ОБРАЗІВ.
СОЛІДНА ПРАЦЯ УМІРКОВАНА ЦІНА
108 Rudyk Block Edmonton, Alberta

Старий член.

Торабі, Альберта.

Великий день у Торзбі, Альберта

Дня 30. трвяня відбуся великий пікнік у нашому Торабі й головно для старшого громадянства цієї околиці цей день остається в пам'яті довгий а довгий час. Хоть був це надбільший пікнік у нас, ніде коли ли тут відбувся, то дня нас справдяно найбільшу "зарубіть на носі" день, щоб дістати ще більше інтересний та успішний.

Перше всього члени узаконили одногласно свою підпору урядові та нашим послам за те, що постарадися дати нім українським фармерам добре діло в користь. Іменовано п. Підручного в Споді Лейк, 4 п. Маргер в Вілінґдон Ґрін відділення. Підручного по ім'я ще одному викликали включити в склад, щоб дістати ще більше інтересний та успішний.

Другу річ нижна узнала буда, щоб кождий старатись підприємство в користь газети "Суспільний Кредит". Що цього вибрано спеціяльний комітет до суспільних кольонних повинні прибути до Спедден на 24 липня й почуть промову п. Ебергарта.

Надзвичайне явище було на цім мітінгу: те, що комуністи, котрим вписалися в члени Суспільного Кредиту. Однак коли президент повсіня кілька уступів з Суспільного Кредиту що той, хто вступає в ряди цієї партії мусить перше зречися всяких правдів в старих політичних партіях і підписати заяву, що він готовий помирати 100% Суспільного Кредиту, то комуністам відхотілося рантом бути вінцу в членів.

Ще одна цікавина группа має повер 40 членів й в ній є всі ваї краці люди цієї околиці. Одні вони приїхали з старих сторін і вони не знають ні слова по-англійськи. Ще другі це любов. Це буи жаль до цієї жінки, що ось тут сидить передімною так близько, що я чую її віддих ...

І тоді здавалося, що я спорідненій з нею. Не лише в любові. Але якаї сильна земна сильними джерелами — і тоді розумію, розумію, нече моя душа перебуває в Тобі, але ніколи цього Тобі не зможу сказати — ніколи, ніколи, ніколи! Бо цього ніхто не може сказе ще й ніхто не зрозуміє. Я перед нею гаяй вінок квіток і фарб, це будуть квітки й фарби — а не почування, котрі не виолити. Вони ж легкими крилами проширбають горами й долами ось може спочитають на якомусь з тисячних плечах ненависних почувань ... і глянуть на них нече в лице Бога.

"Лідіє!" — сказав я тихо й схилився до неї. Вона спустила голову.

"Чи так ..." сказав я шепотом.

"Обнесте мене!" крикнула вона, видерлася в мої рук і почала бігти в долину. Я зостався сам.

За хвилю вернулася. Спершу голову до дерева, говорила жалісливо: "Напишу почування, які безнадійно розвіються для нас обох ... навіщо?"

"Чи ми не живемо нинім, тільки все часом, будучністю ..." — відповів я й вложив її сильно за руки. По короткій боротьбі прилала вона до моїх грудей й дивилася лагідно в мої очі. В них росли, росли, як хмари, що знімаються, не знати вилазь, на обрізі горизонту ... нові радості, які родилися в неї в моїх обіймах ...

"Ти ще ніколи, ніколи ..."

"Ні, любий, я все чекала, чекала ..."

"На кого? На кого, кохана?"

"На Тебе ..."

І я чекав, Мої очі виглядали Твоїх, мої уста, моє чоло ... І я цілий жив очікуванням — дорога ...

І очі, її уста сміялися, наближувалися — то віддалювалися від моїх — то знову губилися в судорогах поцілунків. —

На середині неба зависла самотня лампада місячна куля. Пан неба Довкруг неї крутилися прозорі хмарки, грайчися по фоні небесних як роі дельфінів. Великі тіни смерек витягли свої руки та гостро палили. Тасний шум бір час до часу верхами дерев ... у долині купами або поодинокo стояли дерева в срібній корі і виглядали як вартові долини. Полині кущами всякда пахли смутні потіхи, що пручалися нече дуга на рибки в сіяві місяця, а її мольодіжно — одностонний шум, приголомшений відлаєм, добігав легко — звучно до наших уз та мішався з шумом дерев і сплоя сверщинків. На мені було мало зір, вони збіляли від ясного місячного сяйва, а деяні з них вісало в себе сіро — сріблє небо. "Це наша зірка, назвім її по нашим імєнї", сказав я, показуючи на сіл.

"Цастя?" — питає Лідія й притулюється до моїх грудей, нече шукаючи там захисту перед чимсь, що навіть у хвилях щастя кидає тінь на нас.

"Не знаю" — відповідаю.

Ten za za cuspine cuina ucrauaeTbca gpyuiiii gen...
Tue no Cyuiiinbuoi Kpegut Hoboi Hamy ery.

As the Social Credit proclaims a new day,
So will Social Credit proclaim a new era.

СУСПІЛЬНИЙ КРЕДИТ

The SOCIAL CREDIT

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС СУСПІЛЬНОГО КРЕДИТУ В КАНАДІ
THE ONLY UKRAINIAN SOCIAL CREDIT PAPER IN CANADA.

РІК. І. ЧИСЛО 12. ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА, 22 ГРУДНЯ, 1937. EDMONTON, ALBERTA, DECEMBER 2, 1937. No. 12. VOL. I.

Податки на Банки
— це нічого їх не коштує!

ОСЬ І ДОКАЗИ:

95 процент грошей в обігу є оорудяна кредиту. Його творить банки, а не хто інший. Воно майже нічого їх не коштує.
—В. Ебергарт, премієр Альберти.

Банки повинають творячи кредит. Вони творять засоби платні а нічого. — Британська Енциклопедія.

Як наслідок банкові депозити складаються головно з кредитових грошей, що їх створили самі банки. — Газвард, 1935, сторона 1148.

Отже нехай банки створять гроші, щоби можна буде заплатити ВАШІ ПОДАТКИ! — Доглес

Це нічого їх не коштує - подумайте над цим!

ДОКАЗИ: Сумм банкнотів і сумм депозитів, що подає Звіт Королівської Комісії про Банки й Гроші в Канаді, що її головою був лорд Мекмілан з Англії; сторона 43:

	Сума банкнотів	Сума депозитів	Створено в нічого
1916	$126,691,013	$1,418,035,429	$1,291,343,498
1921	164,621,710	2,264,387,736	2,069,965,026
1926	168,883,995	2,277,11.,043	2,103,300,048
1931	141,969,350	2,422,834,838	2,280,865,488
1933	141,000,000	2,260,000,000	2,119,000,000

Сумм, які виказано в рубриці "створено з нічого" можна було взяти кожного року на заплачення всіх податків у Канаді підносячи тим способом рівень всякого.

Коли банки будуть творити кредит для населення то скоро бідна майбутність ваших дітей буде загарантована.

ЛЮДЕ в цій одинокій цілком демократичній країні на світі осягнуть це домагаючись такого вислїву.

Тому домагайтесь вислїву, якого бажаєте!

Уряд Ебергарта в Альберті є оруддям бажань народу.

Звідки береться весь кредит?

— Чек є дрефт на кредит. За мої речі ручить річ потрібної до життя. — Ґреґорі Видкінсгілл.

Чиї ріки потрібні до життя? — Народні!

Це є правдиве означення підстави кредиту. Банки перетворюють ваші річи потрібні до життя в гроші і числять вам процента за те, що вживаєте ваш грошевий кредит, для якого запорукою є ваші річи потрібні до життя.

І це нічого їх не коштує!

Система чеків, що увійшла в життя, дає загоду банкам творити гроші не видаючи банкнотів, — творити гроші, на суми сотої мільйонів доларів понад їхній запас банкнотів яко забезпечення. — Дослі Ч. Ґ. Кагаи, державний секретар, в промові в Канадійському Клюбі в Торонті, 13. листопада 1933.

Кредит, якого потрібно, щоби вменшити ноші життя й кредит потрібний, щоби дати населенню по $25.00 місячно можна створити в точно такий самий спосіб, тимх самим банкам, а люде могли б створити всі товари, що потребують відповідно до своїх здібностей продукувати.

Це можуть зробити річучі люде, що постійно цього домагаються.

Висїд: Зменшення податків.
Більше покупної сили в руках людей.
Нижчий кошт життя.

Хто платить видатки банкирів за програми на радіо?

Товариство Канадійських Банкирів: Його загальною відомою ціллю є уладжете на законі й судові рішення відносно банків, а головно охоронити інтереси чартерованих банків. — Звіт Меміяма, сторона 35.

Пан ВЕРНОН НОВЛС:

Є в Альберті в характері репрезентанта чартерованих банків, цього Товариства Канадійських Банкирів, і його однокою ціллю є сповнити вищенаведене завдання. Він не прибув сюди в інтересах народу За його промови на радіо платять чартеровані банки. Він має необмежений кредит на видатки, щоби побоюватися рух Суспільного Кредиту, який дуже дімкляво зачіпає їхні інтереси.

Населення платить видатки банкирів на радіо.

Банки дають п. Навлсові чеки на його платню й видаткований чек це банковий кредит — щей чек дає йому право до вашого майна. Отже в дійсності, люде витворюють майно чи товари, що гарантують чеки, якого вживаються на те, щоб подорожувати їх й уможливлювати для них дістати такий висїд, якого вони бажають.

Чи не час вже, щоб банкирів припинути, щоб вони творили кредит для людини?

Банки мусять бути ощадливими.

Це їх нічого не коштує!

КАЖУТЬ, ЩОБ ДАЛЬШІ ПРОДОВЖАТИ МОРАТОРІЮ

"Суспільно-кредитовий мітінґ у Вуд Ривері ран., 12 шось на сїд від Ванкувер, уладив кілька резолюцій в котрих присутні домагались, щоб продовжити моріторію на довіряє коли вона скінчиться, як також — перестоять закон для створення державної вспомоги від праці.

МИ МАЄМО ПРАВО ДЛИТИСЬ СЛАЩЕННОЮ КУЛЬТУРИ, КАЖЕ ПРЕМІЄР

Премієр Ебергарт сказав у недавно в Калґарі, що люде ма право "понагледувати" свою культуру, — як що вже належати до Вас, чи до грошевих монополів.

"Ви включені багатства Альберти повинні належати до Вас, чи до грошевих баронів із чужих країн, котрі не знають жадного пригнору й не признають нашого корона?"

"Ми сподіємося знайти цьому розв'язку," він додав. "Ми думаємо, що ми можемо, але ми рішились їти вперед."

Він не складав вини на провінції, що на розподіл.

Премієр дальше заявив, що в деяких случаях вірити й придер жуватись кляте: "Річе тратту вонне для діті!"

ДЖОН КЕНН ВИБРАНИЙ МАЙОРОМ ВІННІПЕҐУ

Незалежній лейборитскої групи кандидат, Джон Кенн, виграв вибори в Віннінпеґу більшістю 10,000 голосів від бувшого майора Вортіерза. П-н Кенн має вибори більше ніж 2 рр. року, коли він побитий був др. Бормером.

Кенн говорив одобрив дво річний термін для майорів часи $0,295 до 24,919 манітобських фармерів. Він сказав, що він не вірить що цим рі зміне ще вийде в життя у Вінніпеґу.

ЛИШАЄТЬСЯ ЛИШЕ СОЛОМА ФАРМЕРАМ

П-ни Е. Роджерс, посолець до альбертійського парламенту, сказала у своїй промові в Понокі (ран., Альберта) у середині Альберті являється лише солома на з їнькі рядні тому, що вони мусіли поплатити високі проценти до своїх власних інстетуцій які хотіли знищити.

ДОМІНІЯЛЬНИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ АКТ НЕЗАКОННИЙ

В Калґарі апеляційний суд відкинув доміяльний торговельний акт ("Маркетінґ Акт") на підставі його незаконности. Апеляційний суд підтвердив, що домінія перейшла свої границі і втратила себе у праві провінцій. Те саме рішення було винане одним суддею на перший розпрасі кільки місяців тому.

Закінчість того самого акту є хвістіонувала судами і в Саскачевані і Манітобі.

ЗАНЯТТЯ НОВОГО СЕК. ПОМІЧНИКА

Е. Дж. Аттер, ново-назначений помічник Л. Д. Бірчові, сталому комісіонерові СК. Бог ду, відбавляє вивсь свій час головно статистичний роботі, ві сказав у понеділок.

П-н Аттер рівнож сказав, що він дано бу заінтересова ний в суспільному кредиті й на від дано до групи в Кармел, Кіндерслі.

КАЖУТЬ, ЩОБ ПІ. ДЖ. С. ВОЙЕЛ РЕЗИГНУВАЛ

На конвенції говорили Дж. Л. Мекферсон, посол на округ Вегревіл, котрий оборонив від сексуяния преси урядом; В. Гейгерст, посол до Оттави з округи Вегревіл і С. Г. Тейд.

ПРОТЕСТ ПРОТИ ЗАСУДІВ ПОВЕЛА И АНВИНА

Міністер судівництва одержав протест проти засудів Повелевиста, Альберта від Лакомб СК групи.

Наступною поклна резолюція буда ухвалена на зборах в Лакомб окрузі дня 16 листопада:

"До Вх. міністра судівництва Альберти.

"Вп. Пане: Ви як голова прав ворони є відповідальні за справедливість, спокій і добрий уряд у провінції Альберти, — ви, горожане Альберти є схвильовані тим, що Вам належить, яке зневажливість ваш до людей в недавних справах, що відносяться до пп. Анвина і Повелла.

"В нашій опінії ці "кейси" є явною цілеспрямованою спробою обмежити свободу преси, і ми вважаємо, що Ви підприємні належну акцію і кинути своєї сили і вживіть належних таку справу до кінця."

ДОПОВНЯЮЧІ ВИБОРИ В ЛЕТБРИДЖІ

Дійсно цікаво буде побачити 2-го грудня хто вийде носом у доповнюючих виборах у Летбридж на місце СК. посла Г. Е. Вайта, котрий зрезигнував із посольської праці переборюючи позицію в Калґарах.

"Об'єднаний фронт" реакціонерів висунув своєго кандидата в особі др. П. М. Кемблєла й вони закладаються один до пять, що їх кандидат виграє вибори.

Др. Кемблєлові помагають у кампанії сенатор В. А. Бенкмен, власник і видавець "Летбридж Геральд"; Е. Л. Ґрей, про відар лібералів в Альберті; Дж. М. Доґлас, провідник консерватів в Альберті, і другі.

До сторонників Суспільно-Кредитової поставлено А. Дж. Бурнет, інжінера на тракі по пропфесії.

П-новї Бурнетові помагають у кампанії, міністер Меніґін, Теннер і премієр Ебергарт, що рівно ж покликано н. Д. Мс. Пхіллз до помочі, українського по сіл з округи Стонлєк.

8,888 голосуючих є на ліст. Залежатиме від більше плавку в суспільному кандидатові повідомить. Знасно одне; що рекляй сили будуть сипати грішми як не вони робили в Едмонтоні на доповнюючих виборах, коли вибрано Е. Л. Ґрея. Але СК. повинні виграти, якщо робітницькі елементи будуть голосувати.

"ЛІҐА ЛІҐ" КАНДИДАТ ВИГРАВ У ЛЕТБРИДЖІ

Найновіші відомості доносять, що др. Кемблєл, "Ліґа Ліґ" кандидат виграв вибори в Летбридж більшістю 270 голосів. — Це можливо наличить суспільно кредитовим по місті, котрі вправі організувати в виключне працювати.

ПРЕМІЄР КІНҐ ПОКЛАВ НА ВІДПОЧИНОК

Кільканадцять тому премієр Мекензі Кінґ відіхав до Флорідя. Звуч. Дерлвади, на короткому прогульку. Він сказав, його вінята до Звуч. Дерлвади не має ні національної ані міжнародної ваги. Він не сподівається бачити президента Рузвельта цей раз.

Перед відходом премієра Кінґа, премієр Мичел Гепберн з Онтаріо відбув коротку конференцію в Оттаві. Не виявлено які справи були на порядку.

Чи ви вже підписали "синю заяву?"
Зробіть це зараз!
ЗАЯВА ОДНОДУШНОСТИ ДЛЯ УСПІХУ
(Pledge of Unity for Results)

1. Знаю, що Альберта є в природі одною в найбагатших земель на світі.
2. Там живе багато людей, що можуть працювати, але тепер є без праці.
3. Домагаюся, щоб всіх цих людей заохотити й дати їм нагоду виробляти при помочі наших повсіх неприпасових або вічасті двидесяти $25.00 місячно для кожного "бона фіде" громадянина а забезечуть усім проживтя таншим коштом.
4. Тому заявляю, що буду підтверджати тільки такого кондидата на вибубу урядові, що буде завзяли голосувати проти всякої партії, яка протитиметься вище наведеним засадам.

Власноручний підп